

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

Бог є любов

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви христиан адвентистів сьомого дня в Україні

№ 10 (304)
ЖОВТЕНЬ
2015

НЕ СМУЩАЙТЕСЬ!

Жизнь преподносит нам немало сюрпризов. Одни приводят нас в восторг, принося нам радость, другие же ввергают в уныние, и мы разочаровываемся и теряем надежду. К сожалению, никто из нас не застрахован от неприятных неожиданностей. И если мы не можем их избежать, то как не потерять внутреннего равновесия в испытаниях, уготованных нам жизнью?

2

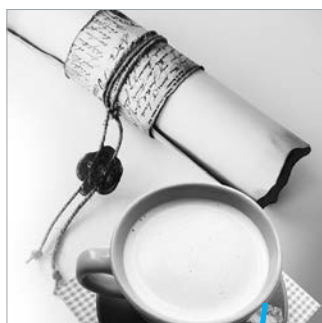
Віра
Останку

4

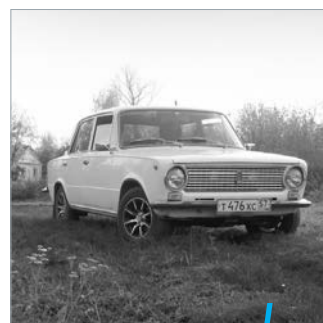
Люди
обыкновения

6

Чи не на
цей час?

8

Ангел-
механик

14

НЕ СМУЩАЙТЕСЬ!

Жизнь преподносит нам немало сюрпризов. Одни приводят нас в восторг, принося нам радость, другие же ввергают в уныние, и мы разочаровываемся и теряем надежду. К сожалению, никто из нас не застрахован от неприятных неожиданностей. И если мы не можем их избежать, то как не потерять внутреннего равновесия в испытаниях, уготованных нам жизнью?

Вадим и Юлия поженились в конце сентября 2014 года. Через месяц супруга почувствовала себя плохо. Обследование показало: рак, четвертая стадия. Как же так? «Это ужасно... Смотришь на невыносимые страдания любимого человека и ничем не можешь помочь», – говорил Вадим.

20-летняя Яна вступила в интимные отношения до брака. Она любила молодого человека и не хотела потерять его, поэтому согласилась на его уговоры. Но вскоре он ее бросил, даже не захотев выслушать. «Я чувствую себя не личностью, а просто вещью, которой попользовались, а потом выбросили. Более того, чувство вины перед Богом просто съедает меня. Как мне быть?» – спросила она после молодежной встречи.

17-летняя Светлана, когда ей было 13 лет, подверглась сексуальному насилию со стороны родного отца. Четыре года она жила с этой болью. Ее сердце жгли ненависть, обида и непросищение. Она перестала улыбаться. В молодежном лагере это было хорошо заметно: молодые люди бегали, веселились, общались, она же всегда была утрюмой и молчаливой. Однажды Светлана спросила меня: «Что мне делать?»...

У каждого из нас своя история жизни, в которой немало подобных «сюрпризов».

Господь говорит нам: «Да не смущается сердце ваше; веруйте в Бога и в Меня веруйте» (Ин. 14:1), «Пусть не тревожится сердце ваше! Доверьтесь Богу и Мне доверьтесь!» (перевод М. Кулакова). Обратите внимание на слова «да не смущается» («не тревожится») и «веруйте» («доверьтесь Богу»).

Согласно толковому словарю С. Ожегова, у слова «смущение» – два значения. Во-первых, этим словом описывается состояние неудобства, неловкости, стыда, чувства вины. Во-вторых, смущение – это состояние внезапного нарушения порядка, замешательства, растерянности, связанное с потерей самообладания и внутреннего равновесия. Подобные значения имеет и слово «*тарассо*», употребленное в

Ин. 14:1. Рассмотрим оба эти значения в их библейском контексте.

Смущение как чувство неудобства, неловкости, стыда или вины возникает у нас вследствие наших собственных поступков. Если, например, наши слова или поступки обидели кого-то, если мы поступили неправильно, непорядочно по отношению к другому человеку, даже если изменили своим собственным принципам, мы испытываем чувство стыда, и это естественное ощущение.

Христос, однако, обращает наше внимание на то, что нельзя долго пребывать в подобном состоянии. В противном случае оно разрушит нас. Петр после своего отречения испытывал очень сильное чувство вины, которое угнетало его, но он помнил слова Иисуса и верил, что Господь простит его. Давид, согрешив, просил Бога: «Господи, возврати мне радость спасения» (Пс. 50:14). И Господь возвратил ему эту радость. Если вас гложет чувство вины за ваши слова или поступки, верьте Богу и примите от Него прощение.

« Не стоит заикливаться на собственных ошибках, проблемах, неудачах. Поверьте Богу, Его могуществу и мудрости, примите Его прощение. Поверьте в то, что вы – уникальное творение Его рук. Двигайтесь вперед, развивайтесь, учитесь. »

Господь также призывает нас простить наших обидчиков и таким образом избавить себя от лишних тревог и смущения. «Гневаясь, не согрешайте: солнце да не зайдет во гневе вашем» (Еф. 4:26). Не переносите разрешение конфликтов на утро следующего дня. Почему? Апостол Павел продолжает: «И не давайте места дьяволу» (ст. 27). Если вы оставили свою обиду «в живых» до завтра, то тем самым открыли

дверь дьяволу. А он только усугубит ваше состояние и укрепит в вашем сердце нежелание прощать. Поэтому старайтесь сегодня решать все свои проблемы, прося прощения у Бога и людей и прощая своих обидчиков. Не позволяйте смущению и тревогам одолеть вас.

Также не стоит засиживаться у разбитого корыта собственных неудач, ошибок и проблем. Жалуясь, критикуя, выражая недовольство, вы никоим образом не улучшаете своего состояния. Не впадайте в уныние из-за неудач, постигших вас. Самое лучшее, что вы можете сделать, – поверить Богу, Его могуществу и мудрости, принять Его прощение. Поверьте в то, что вы – уникальное творение Его рук. Двигайтесь вперед, развивайтесь, учитесь.

Некто сказал: «Проблема не в самой ошибке, а в том, какое решение мы принимаем после того, как ошиблись». Господь говорит нам: «Для того чтобы принять верное решение, не смущайтесь и верьте Мне».

Второе значение слова «смущение», как было сказано выше, – это состояние внезапного нарушения порядка, замешательства, растерянности, связанное с потерей самообладания и внутреннего равновесия. Например, вы планируете приятно провести вечер с супругой или супругом, но одно необдуманное слово перечеркивает все ваши планы. Или же у вас крепкая семья, ваш бизнес процветает, но вам неожиданно ставят страшный диагноз. Или, например, вы должны были в скором времени получить диплом с отличием, мечтали о счастливом будущем, и вдруг пьяный водитель сбивает вас. Вы получаете травмы спины, в результате чего вся ваша жизнь пройдет в инвалидной коляске. Подобных случаев много.

Сколько женщин и детей остаются сегодня без мужей и отцов! Во многих семьях от близкого человека, который всегда был рядом, осталась только фотография как память. Как пережить такое горе? Бог говорит: «Не просто верьте, доверьтесь Мне. Даже если вы

не понимаете, почему так произошло, доверьтесь Мне!»

Слово «верить» означает доверять кому-либо, положиться на кого-либо, быть уверенным в ком-либо. Говоря: «Веруйте в Бога и в Меня веруйте», Христос, во-первых, призывает нас в сложных обстоятельствах доверять Богу, ибо, по словам Давида, Бог – незблемая твердыня и скорый помощник в бедах, которые постигают нас на жизненном пути (см. Пс. 45:2). На Господа можно положиться! Он Тот, Кто может, как никто другой, поддерживать нас в тот момент, когда мы теряем равновесие.

Во-вторых, Христос учит нас сочувствию, чтобы, пережив тяжелые времена, мы могли быть рядом с теми, кто ныне переживает их. Им необходима наша поддержка. Воплощенный Христос всегда и во всем полагался на Своего Небесного Отца, но в Гефсимании, переживая и страдая как Бого-Человек, Он попросил Своих друзей: «Побудьте со Мною, потому что душа Моя скорбит смертельно» (см. Мф. 26:38). Иногда не нужны слова. Нужно просто побыть рядом с человеком, ведь само присутствие того, кто сочувствует страдальцу, укрепляет последнего. Мы нуждаемся в поддержке других людей, особенно тогда, когда нам нелегко.

Молодая 35-летняя женщина, мать двоих маленьких детей, из-за военных действий покинула свой дом в Макеевке Донецкой области. Вскоре у нее обнаружили онкологическое заболевание. Врачи сказали, что ей нужна срочная операция – лишь в этом случае у нее есть шанс выжить. Но где взять деньги на операцию? Вроде бы нужно немного – 10-15 тысяч гривен, но из-за того, что женщине пришлось оставить все и уехать, у нее не было возможности собрать такую сумму. Она горячо молилась и просила помощи у Бога. И Господь откликнулся на ее молитву. В рамках молодежного социально-эвangelического проекта «Сильное поколение», который в этом году охватил десять городов Херсонской области, молодые люди посещали больных и малообеспеченные семьи, неся надежду в каждый дом. Кульминацией этого проекта был благотворительный концерт в Херсоне. Мы обратились в социальную службу города, чтобы узнать, для кого мы могли бы собрать деньги на этом концерте. И нам предложили помочь именно этой женщине. Собранная сумма составила 16 тысяч гривен. Женщине был вручен конверт прямо на сцене. Она плакала и благодарила Бога и людей. Господь помог ей, но как? Руками христиан.

Когда мы переживаем тяжелые времена, у нас есть два пути. Мы можем погрузиться в состояние смятения, растерянности и страха, что приведет нас к депрессии и потере веры. Но мы можем

пойти и другим путем – путем доверия Богу. Мы можем положиться на Него, доверить Ему свою боль и отчаяние и вместе с Ним пройти через все испытания. Это наилучший путь. Бог поможет нам не потерять равновесие вследствие неприятных «сюрпризов» жизни.

Корей, современник Давида, композитор, писатель, автор многих псалмов, говорит в одном из них: «Как лань желает к потокам воды, так желает душа моя к Тебе, Боже!» (Пс. 41:2). Отчего он так стремится к Богу? Далее мы читаем: «Жаждет душа моя к Богу крепкому, живому: когда приду и явлюсь пред лице Божие! Слезы мои были для меня хлебом день и ночь, когда говорили мне всякий день: “Где Бог твой?”» (ст. 3, 4). Мы не знаем, какие события произошли в жизни Корей. Возможно, его постигла тяжелая болезнь, и ему говорили: «Ты веришь в Бога, и где же твой Бог? Ведь ты так страдаешь!» Эти слова смущали его. Где же он искал утешения, чтобы не потерять внутреннего равновесия? Он шел к Богу, говоря себе: «Что унываешь ты, душа моя, и что смущаешься? Уповай на Бога; ибо я буду еще славить Его, Спасителя моего и Бога моего» (ст. 6). Корей понимал, что тем, кто переживает сложные периоды жизни, нужно как можно скорее идти к Богу, ухватившись за Его крепкую руку. Еще не получив ответа от Господа, он говорит: «Я буду славить Бога моего, ведь только у Него есть ответ на все мои вопросы».

«Христос учит нас сочувствию, чтобы, пережив тяжелые времена, мы могли быть рядом с теми, кто ныне переживает их. Им необходима наша поддержка.»

Давид в свое время молился: «Если я пойду и долиною смертной тени, не убоюсь зла, потому что Ты со мною» (Пс. 22:4). Нам нужно довериться Господу. Другого пути нет.

Вернемся к историям людей, упомянутых в начале статьи.

Вадим и Юлия поженились в конце сентября 2014 года. Через месяц у Юлии обнаружили четвертую стадию рака. В начале февраля 2015 года муж похоронил ее. Он мужественно стоял у гроба своей жены, которую безмерно любил. Он доверил свою боль Господу и живет с надеждой на то, что снова увидит свою супругу в день Второго пришествия Христа.

20-летняя Яна, которую бросил молодой человек, чувствовала себя вещью, переживая укоры совести. Я спросил девушку:

– Ты жалеешь об этом? Ты понимаешь, что эти отношения были греховными?

- Да, я искренне сожалею об этом.
- Ты просила прощения у Бога?
- Да, я просила, мне очень стыдно.
- А ты веришь, что Он простил?
- Да, но...
- Никаких «но». Если ты открыла

Ему свое сердце и попросила прощения, верь, что Он простил тебя. Бог перевернул эту черную страницу твоей жизни и открыл новую. Веришь или нет?

– Верю.

– Тогда иди и больше подобного не делай. Прими Божью любовь, помни, что Он принял тебя. Живи и не казни себя.

Яна ушла, окрыленная надеждой.

17-летняя Светлана, в 13 лет подвергшаяся сексуальному насилию со стороны родного отца, четыре последующих года жила с болью и ненавистью в сердце. «Как мне быть?» – спросила она, рассказав свою историю. «Тебе нужно найти место и время, чтобы побыть с Богом наедине. Ты должна простить своего отца, иначе ты не сможешь полноценно жить дальше». Наш лагерь стоял на берегу Днестра. Мы предупредили наставника лагеря, что Светлана некоторое время будет отсутствовать. Она нашла укромное местечко и три часа пробыла наедине с Богом. Она все рассказала Ему. Потом, впервые за четыре года, Светлана позвонила своему отцу и сказала: «Папа, ты причинил мне такую ужасную боль... Но сегодня, держась за руку Иисуса, я могу тебе сказать: я тебя прощаю и больше не обижаю на тебя». Это было в пятницу. А в субботу она вместе с группой молодых людей приняла крещение, радуясь, что Бог подарил ей новую жизнь.

В 2001 году моей старшей дочери было 6 лет. Однажды она почувствовала себя очень плохо. Мы позвонили участковому врачу, описали симптомы и вскоре уже были в больнице. Врач, увидев состояние ребенка, сразу же отправил нашу дочь в реанимацию. Потом нам сказали, что у нее менингит, от которого умирают 99% заболевших. Об этом мы узнали позже, а тогда, в больнице, мы с супругой чувствовали, как земля уходит из-под ног. В тот день мы ухватились за крепкую руку Бога. Ту молитву в больнице я буду помнить всю свою жизнь. Господь вернул нам дочь живой и здоровой. Мы дважды получили ее в подарок.

Что мне и многим из вас помогало не потерять равновесие, когда жизнь преподносила нам неприятные «сюрпризы», и продолжать жить? Доверие Богу, поддержка друзей и Церкви.

Доверяете ли вы Богу? Иисус вновь и вновь обращается к нам: «Да не смущается сердце ваше! Веруйте в Бога и в Меня веруйте».

Владимир Велечук

ВІРА ОСТАНКУ

«В домі Мого Отця багато осель. А якби не так, то Я сказав би вам, оскільки йду приготувати вам місце. І коли піду та приготую вам місце, то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоб де Я, там і ви були».

Івана 14:2, 3

Завдання кожного християнина народу Останку – ретельно дослідити своє серце, щоб бути готовим до Другого приходу Христа. Це буде незвичайний день, день великої радості, день зустрічі з тими, хто спочив у надії на Господа. Водночас деякі відчують розчарування й відчай, адже змінити щось у своєму житті вже буде неможливо. «Так буде в день, коли з'явиться Людський Син... Кажу вам: тієї ночі будуть двоє на одному ліжку, – одного візьмуть, а другого залишать... Двоє будуть на полі, – одного візьмуть, а другого залишать» (Луки 17:30, 34-36).

Це розділення відбудеться поміж друзями, у сім'ях. За яким же критерієм буде вирішено, кого забрати, а кого залишити? Учні теж запитували про це, на що Ісус відповів: «Де труп, там зберуться і орли» (Луки 17:37), а далі розповів дві притчі. У кожній з них є дві дійові особи. В одній – несправедний суддя та бідна вдова, у другій – митник і фарисей, де розкайний грішник пішов додому виправданим, а самоправедний фарисей – ні.

Перша притча, записана в Луки 18:1-8, розповідає про суддю, що Бога не боявся і людей не соромився. В Ізраїлі посада судді передбачала обов'язок чинити за правдою та справедливістю Закону, особливо щодо сиріт і вдів. До того ж ця посада встановлена Богом (див. П. Зак. 16:18-20).

Суддя, про якого розповідає Ісус, глибоко загруз у корупції, звершуючи суд

за гроші, і дійшов уже до такого стану, що перестав і Бога боятися, і людей соромитися. Замість того щоб захищати, суддя став грабіжником. Саме до такого судді звернулася бідна вдова.

«Хто з нас, вийшовши з Дому молитви, продовжує говорити про те, що чули на проповіді, чи уроці Суботньої школи, ділитися досвідами Божого втручання, прощення, милосердя?»

Удови належали до особливої категорії населення давнього Ізраїлю. Читаючи Старий Завіт, ми знаходимо відомості про це. Перша причина того, чому в народі могло бути багато вдів – це невірність людей Господу. У П. Зак. 28 перша частина розділу описує Господні благословення, а друга – прокляття за непослух. Удови були одним з результатів непослуху. Адже внаслідок частих воєн, бунтів у неволі гинули чоловіки, а жінки з дітьми залишалися. Кількість вдів збільшувалася. Через пророка Єремію Господь промовляє: «У Мене більше було його вдів, як морського піску!» (Єрем. 15:8). Вони були беззахисними навіть у своєму народі. Якщо немає голови сім'ї, хто заступиться за вдову? Господь передбачив це і через Мойсея дав Ізраїлеві закони, щоб

відстоювати їхні права. «Не скрививши суду на приходька, на сироту, і не будеш брати в заставу вдової одежі... Коли будеш жати жниво своє на своїм полі, і забудеш на полі снопа, не вернешся взяти його, – він буде приходькові, сироті та вдові, щоб поблагословив тебе Господь, Бог твій, у всім чині твоїх рук. Коли будеш оббивати оливку свою, не будеш переоббивати в галузках за собою: воно буде приходькові, сироті та вдові» (П. Зак. 24:17, 19, 20). І багато інших наказів давав Господь, аби люди заступалися за вдів. Першоапостольська Церква продовжувала виконувати ці настанови. На той час удовиці були в утисках, і для щоденного розподілу їжі запропонували обрати сім дияконів (див. Дії 6:1-6). Христос завжди турбувався про малозахищені верстви населення, особливо про вдів і сиріт.

У книзі Псалмів читаємо, що батьком сиріт і захисником вдів є Господь на небесах (Псал. 68:6). Та, незважаючи на Божі закони та постанови, вдів часто ображали. Навіть коли вони зверталися до суддів, ті не ставали на їхній захист лише тому, що вдови не мали чим заплатити. Нині часто не тільки вдовам, а й тим, хто не має з чим іти до суду, немає сенсу туди і звертатися.

Так було і за днів Ісуса Христа. Удова з притчі прийшла до судді просити захисту. Ми не знаємо її проблему, але суддя зволивав з вирішенням її справи, хоча мав владу, повноваження й силу. Тому бідній жінці довелося довгий час

оббивати пороги суду. У неї не було грошей, але вона була наполегливою. Сьогодні, якщо місцевий суд не може щось вирішити, звертаються далі – у районний, обласний... Проте жінка з наполегливістю щоразу приходить до цього судді, адже тільки він може з'ясувати правду. І суддя врешті-решт вирішує її справу. Чи запанувала справедливість? Чи звершилося правосуддя? У цьому випадку здається, що так. Але проблеми вирішилися не тому, що суддя пом'якшав, став добрішим, відчув страх Божий. У Луки 18:1 записана справжня причина: «Він розповів їм притчу, що треба завжди молитися і не занепадати духом».

Перед нами двоє людей: суддя та вдова. Суддя сам дав собі характеристику: я Бога не боюся й людей не соромлюся. Він сам оголосив собі вирок. До речі, книга Об'явлення говорить, що в останні дні буде визнано: «Так, Господи, Боже Вседержителю, правдиві й праведні суди Твої!» (16:7). Проте змінити власну долю буде вже неможливо.

Зверніть увагу, що суддя належав до вибраного Божого народу. Він, напевно, щосуботи відвідував синагогу, можливо був вірний у десятині й дарах, чи навіть підтримував місіонерське служіння, але в будні жив без Бога. Таке, на жаль, трапляється і сьогодні. Апостол Павло закликає нас: *«Випробовуйте себе самих, чи перебуваєте ви у вірі, пізнавайте себе. Хіба ви не знаєте себе, що Ісус Христос у вас? Хіба, може, ви недосвідчені?»* (2 Кор. 13:5; прим. експерта: грец. «адокімос» може означати негідний, мінливий; нестойкий). Коли Христос перебуває в нас: у п'ятницю ввечері, у суботу? Ми повинні перебувати в Ньому постійно! Він з боєм у серці каже: «Хіба що ви не ті, ким би мали бути». Ви тільки називаєтеся християнами, а насправді ними не є. Це серйозне застерєження. Якими законами і принципами ми керуємося у побутових справах, навчанні, особистому житті? У світі, де процвітає корупція, нечесність, обман, за якими законами живемо ми, як християни?

У Луки 18:7, 8 Христос говорить про Свою позицію щодо беззахисних людей: «То хіба Бог не захистить вибраних Своїх, що кличуть до Нього день і ніч? Чи буде Він зволікати щодо них? Кажу вам: Він оборонить їх негайно! Однак, як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» Ця жінка безперестанку благала Господа. Можливо, у нас складеться враження, що вона молилася тільки тому, що в неї була проблема і їй потрібно було вирішити. Це спонукає задуматися: а як часто молимося ми і що нами керує?

Притча навчає нас бути наполегливими в молитві. Це один із критеріїв,

за яким Господь визначатиме, хто буде спасений. Хто хоче бути з Ним і перебуває в постійному спілкуванні з Богом, тому Ісус скаже: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Увійди у радість свого Пана, і ми проведемо вічність разом».

Ми так само сьогодні багато й довго благаємо Господа, але не завжди отримуємо те, що просили. Уявімо собі, що Бог одразу відповідає на всі наші молитви. Чи хотіли б ми такої долі для себе? У такому випадку ми б стали схожими на дітей, які не мають ні в чому відмови й виростають гордими, самолюбними споживачами. Бог обов'язково відповідає, але у Свій час, за Своєю волею та найкращим для нас чином.

«Завдання кожного християнина народу Останку – ретельно дослідити своє серце, щоб бути готовим до Другого приходу Христа»

Коли Бог бариться, Він виховує мою довіру та наполегливість у молитві, очікуючи співпраці з Ним у вирішенні проблем. Тому Божі діти вміють долати життєві труднощі, не падаючи духом у випробуваннях. Вони відгукуються на чужий біль, співпереживають і підставляють плече. Вони ніколи не забувають свого Небесного Отця і земних батьків, оскільки постійно підтримують молитовний зв'язок з Небом.

Пригадаймо притчу, записану в Луки 18:9-14. У молитві митника: «Боже, будь милосердний до мене, грішного!» (в. 13) – бачимо потребу в Господі, покаятися, благання про заступництво на суді. Він сподівається тільки на Божу милість. Стає зрозуміло, чому лише деякі люди будуть взяті в день Приходу: це будуть ті, хто, усвідомивши власну гріховність, встановив міцні, нерозривні відносини з Богом, визнавши своїм Посередником і Заступником у Небесній Святині Сина Божого Ісуса Христа.

«Віра Останку непопулярна, тому що перед зовнішнім світом потрібно відстоювати Божі принципи. Незважаючи на все це, варто ввійти в число Останку»

Наскільки ми покладаємося на Ісуса Христа в нашому повсякденному житті? Удова в притчі символізує істинний Божий народ – Останок. Ісус каже: «Як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» Знай-

де. Будуть люди, схожі за характером і наполегливістю на вдову, які триматимуться за Нього вірою. Будуть люди схожі на митника: смиренні й упокорені, які визнають Ісуса своїм Заступником і ухопляться за Нього як єдину надію. Та питання в іншому: чи будемо серед них ми з вами?

Віра Божого Останку сьогодні непопулярна. Існує хибне твердження: «Вознесіння буде в майбутньому, а жити потрібно сьогодні». І ось ми інколи живемо так, як живе світ. Ми не йдемо пиячити, не вдаємося до шкідливих звичок, ні! Проте вирішуємо побутові питання за світськими принципами. Господь нас застерігає від цього. Хто з нас, вийшовши з Дому молитви, продовжує говорити про те, що почув на проповіді, чи уроці Суботньої школи, ділитися досвідами Божого втручання, прощення, милосердя. Нам потрібне покаятися в цьому.

Господь хоче відновити Свій завіт з нами. *«Ось надходять дні, коли з домом Ізраїля і з домом Юди Я укладу Новий Завіт... Мої Закони Я вкладаю в їхній розум, напишу їх на їхніх серцях і буду для них Богом, а вони будуть для Мене народом»* (Євр. 8:8, 10). Люди Останку будуть роздумувати про них. Я теж хочу пережити цю мить і залишитися в такому стані, коли Закон Божий буде вписаний у думках і глибоко в моєму серці аж до Приходу Христа.

Суперник – суддя несправедливий – це сам диявол, який «ходить і ричить, мов лев, шукаючи, кого б поглинути» (1 Петра 5:8). Кому хочеться мати з ним справу? А Господь говорить, що ми покликані до цієї війни. *«Адже наша боротьба не з тілом і кров'ю, але з началами, з владами, зі світовими правителями темряви цього віку, з піднебесними духами злоби»* (Ефес. 6:12). Сам на сам ми безсилі проти нього, тільки в Ісусі Христі ми сильні, адже Він – наш Вождь. Це стосується не лише зовнішніх питань, а й особистого життя – у боротьбі з собою. Диявол підіграє наше «я», нашу гординю, і в нас йде внутрішня боротьба. Господь закликає нас поглянути в дзеркало Закону Божого.

Віра Останку непопулярна, тому що перед зовнішнім світом потрібно відстоювати Божі принципи. Незважаючи на все це, варто ввійти в число Останку. *«Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас підняв свого часу. Покладіть на Нього всі ваші турботи, бо Він дбає про вас... А Бог усякої благодаті, що в Ісусі Христі покликав вас до Своєї вічної слави, нехай тих, хто трохи постраждав, поновить; хай укріпить, хай зміцнить, хай твердо поставить!»* (1 Петра 5:6, 7, 10).

Дмитро Порхун

ЧОМУ ГАСНУТЬ ОЧІ?

Коли людина тільки приходить до Бога, вона світиться від щастя. Звісно, щастя наповнює тебе не від того, що навколо все так гладко і добре: рідні й близькі проти, що ти знайшов Бога, на роботі не розуміють, але ти паєш, бо ти з Богом. А потім щось стається і очі гаснуть. Чому?

Біблія відповідає на ці запитання. Цікаво, що це є проблемою не тільки останнього часу. Так було завжди. Хтось цвіте, а хтось в'яне. Одні в юності переставали цвісти, а інші й у старості приносили плоди, як, наприклад, Авраам і Сарра, коли тримали на руках дитя. Як їм вдавалося горіти?

Апостол Павло зауважив цю проблему ще в перших християн після вознесіння Ісуса Христа, тому написав Послання до євреїв, щоб підкріпити їх, аби знову засяло їхнє обличчя, підняти крила й оживити надію. «Тому, залишивши початки Христового вчення, скеруймо себе до досконалості, щоб знову не покладалася основа: покаяння від мертвих діл та віри в Бога, науки про хрещення, про покладання рук, про воскресіння мертвих і вічний суд. І це зробимо, якщо Бог дозволить» (Євр. 6:1-3). Іншими словами, Павло просить цих християн не сперечатися з приводу доктрин, а зосередитися на іншому: «Адже неможливо, щоб ті, які раз були просвічені і скуштували небесного дару, стали співучасниками Святого Духа; скуштували доброту Божого Слова, силу майбутнього віку, і відпали, – аби знову обновлятися для покаяння, повторно розпинаючи в собі та зневажаючи Божого Сина!» (в. 4-6).

Ідеться про людей, які прийшли до Бога, знають доктрини, але через деякий час у них погасли очі, і їх уже не можна оживити доктринами. Однак існує вічна сила, яка оживляє. Павло змальовує цей процес на прикладі землі: «Бо земля, що напилася дощу, який її часто зрошує, і родить корисну зелень тим, котрі її обробляють, – одержує благословення від

Бога. А та, що зростила терня і бур'ян, – не потрібна і близька до прокляття; її кінець – спалення» (в. 7, 8). Перед нами два види землі: на першій все росте та приносить плід, на другій – усе сохне і приносить терен. Чому на добрій землі починає рости бур'ян?

В останньому вірші розділу міститься ключ до усієї цієї історії: «Куди, як предтеча, увійшов задля нас Ісус, ставши навіки Первосвященником за чином Мелхиседека» (в. 20). Куди ж Ісус увійшов за нас? За завісу в Небесний Храм. Павло відриває свій погляд від землі й направляє його в небо. Ця дія має оживити християнина.

Чому гаснуть наші очі? Тому що ми своєю неміччю перетворюємо свою віру на буденні ритуали, релігійні традиції, лише не на живу віру і не на живі відносини з Богом. Ми схильні до цього.

«Вечеря Господня, ранкові читання, спів псалмів не мають залишитися поверхневими ритуалами»

У Євр. 10:1 Павло говорить: «Адже Закон, маючи тінь майбутніх благ, а не сам образ речей, не може ніколи тими самими жертвами, які щороку постійно приносяться, зробити досконалими тих, що приходять». Апостол говорить, що Закон, до якого ви, християни, прагнете, – це лише тінь майбутнього добра, а не сам «образ речей». У чому різниця між тінню та реальністю? Чимало з

законів, що Бог дав нам у Святому Письмі, – це лише інструменти, а не самоціль. Є дещо більше, реальніше, на що вказує цей Закон.

Ми часом дотримуємося певних релігійних обрядів, не задумуючись, що вони означають. Вечеря Господня, ранкові читання, спів псалмів – не мають залишитися поверхневими ритуалами. Читання Святого Письма вранці – це камертон, який допомагає налаштувати серце, як музичний інструмент, на майбутній день. Якщо після читання ви залишилися такими, як були, то душа не налаштована на потрібний лад. Читання Біблії приносить внутрішній спокій і радість, які навіть бурі та хвили днів не зможуть порушити.

Яка мета співу псалмів: починати й закінчувати богослужіння? Ні, є щось глибше, важливіше. У Небесному Храмі теж звучать псалми, і хвала, яка лине звідти, наповнює Всесвіт, усі планети. І в цей час я маю якось долучитися до цієї хвали. Більше того, разом з нами співають ангели, котрі пам'ятають, про своє небесне походження, а людина забуває, що має небесне коріння, і вважає себе земною.

Нам потрібно відірвати погляд від землі та згадати, що нам необхідно повертатися додому. Пройти залишилося ще зовсім трохи. Бувають проблеми, переживання, але це все минеться. У небесному домі нас чекає Небесний Отець. Потрібно пам'ятати й жити цим. Бог дасть нам силу, бо Він подарував нам спасіння. Хай Господь допоможе нам ніколи не прикипати до цієї грішної землі, а завжди дивитися на небо.

Роман Проданюк

ЛЮДИ ОБЫКНОВЕНИЯ ИЛИ ОБЫКНОВЕННЫЕ ЛЮДИ?

В 3-й и 4-й главах книги Деяния апостолов рассказана удивительная история, на которую нам стоит обратить особое внимание. Итак, «Петр и Иоанн шли вместе в храм в час молитвы девятый» (Деян. 3:1). Священное Писание повествует нам о том, как у входа в храм апостолы встретили хромого человека и исцелили его. Он вошел вместе с ними в храм, и это произвело огромное впечатление на людей: «И узнали его... и исполнились ужаса и изумления от случившегося с ним» (Деян. 3:10). Петр, видя, что у него появилась возможность открыто обратиться к людям с проповедью Евангелия, сделал это. О результате его проповеди мы читаем далее: «Многие же из слушавших слово уверовали; и было число таких людей около пяти тысяч» (Деян. 4:4).

Перечитав 3-ю и 4-ю главы Деяний апостолов, я задумался над прочитанным, и мне стало не по себе. Я подумал: «Что было бы, если бы Петр и Иоанн не пошли в тот день на молитву?» Христианство потеряло бы пять тысяч человек! А ведь все начиналось так обыденно. Ничто не предвещало такого исхода событий. Напротив, большинство современных христиан считает весьма необычным и странным то, что кто-то еще ходит в храм на молитву. Апостолы же шли молиться именно по обыкновению, по примеру своего Учителя. До их прихода в храм с ними не произошло ничего сверхъестественного. Не отверзлись небеса, не прозвучал

голос, повелевший прийти в храм именно в тот день. Они шли туда молиться только по одной причине – пришло время молитвы. И вдруг – столь неожиданный поворот событий!

Эта библейская история показывает нам, что на пути духовно правильных привычек нас посещают откровения и вдохновение и что на самом деле сила в постоянстве. Бог планировал совершить чудо исцеления в тот день и один из пунктов Его плана – апостолы должны были прийти в храм. Однако этого нельзя было ни предугадать, ни гарантировать. Оставалось только положиться на постоянство Петра и Иоанна в посещении храма. Верным в малом Он дал больше!

Кто-то однажды сказал: «Всегда живите в ожидании чуда!» Мы настолько перестали верить в чудеса, что неверие стало нашим обыкновением. Мы забыли о том, что наш Бог, Которому мы молимся, продолжает быть Богом милосердия и сострадания. Он может в любое мгновение вмешаться в чью-то жизнь, используя того или иного человека. Чаще всего Бог использует именно людей библейского обыкновения, хотя они и обыкновенные люди.

Господь призывает нас сегодня обновиться в вере. Помните о том, что, проявляя постоянство в посещении Дома молитвы, а также в самой молитве, вы всегда можете оказаться свидетелями чуда, которое Бог сотворит через вас, в вас или рядом с вами.

Михаил Юнаковский

ПУТИ ГОСПОДНИ НЕИСПОВЕДИМЫ

Пути Господни неисповедимы,
Нам трудно их понять своим умом,
Не знаем мы, где горы, где низины,
Где горе обернется нам добром.

Твои глаза – совсем не наши очи...
И мысли наши ниже, чем Твои,
Ведь иногда день отличить от ночи
Без помощи Твоей не можем мы.

Порою думаем, что мы Тебе угодны,
Что надо так иль эдак и вот так.
В наших глазах пути все наши ровны,
Хотя искривлены в Твоих глазах.

Нам кажется, что мы взлетаем выше,
Не замечая гордость за собой,
Перед Тобой падаем все ниже,
Но Ты спешишь поднять Своей рукой.

Не знаем мы, когда паденья – взлеты,
Когда подъемы – крах,
а грусть перерастает в смех.
Не знаем мы, где ждут нас повороты,
Где унижение превращается в успех.

РАСКРЫВАЯ СВЯТЫЕ СТРАНИЦЫ

Раскрывая святыя страницы,
Пью взахлеб Твоих слов чистоту.
В них сокровище жизни хранится,
С ним я дальше, мой Дивный, пойду.

И насущные жизни уроки
Я в реальность с собой понесу,
Обличенья любви Твоей строги,
Но Ты Сам оттираешь слезу.

Как мне дороги эти минуты
У источника истин Твоих,
Ноги здесь благодатью обуты,
Разум хочет понять каждый штрих.

Сердце, радуясь каждому слову,
О любви Твоей песню поет
И стремится по первому зову
Совершить новый веры полет.

Ольга Бокова

ЧИ НЕ НА ЦЕЙ ЧАС?

Колись для передачі таємної інформації російські революціонери використовували один із методів конспірації, суть якого полягала в принципі «читай між рядками». Наприклад, людина брала аркуш паперу з будь-яким надрукованим або написаним текстом, вмочувала учнівське перо в молоко і писала між рядками цього тексту потрібну їй таємну інформацію. Після висихання на аркуші не залишалося жодних слідів. Особа, отримавши листа, брала аркуш із текстом і нагрівала його (або над полум'ям свічки, або теплою праскою). Літери, написані молоком між рядками, чітко проступали на папері.

А які методи шифрування послань ми помічаємо в Біблії? На прикладі книги Естер спробуємо виявити, як конспірують певну інформацію праведники та люди, далекі від святості.

КОНСПІРАЦІЯ МОРДЕХАЯ Й ЕСТЕР

У книзі Естер знаходимо перший приклад конспірації: «Естер не виявила ні про народ свій, ні про місце свого народження, бо Мордехай наказав їй, щоб цього вона не виявляла» (Естер 2:10). Це повеління повторюється двічі (див. також Естер 2:20), що підкреслює вагомість наказу. Чому Мордехай наказав своїй вихованці приховувати національність і родинні зв'язки? Чому його поведінка так різко відрізняється від поведінки Даниїла та трьох його друзів, котрі не приховували ні свого походження, ні релігії?

Можливо, Мордехай боявся виявити свою приналежність до Ізраїлю? Розповідають про одного єврея, котрий так конспірував свою національність, що навмисне перед людьми їв свинину. Однак не можна погодитися з таким припущенням щодо Мордехая, оскільки читаємо: «І сказали царські раби... до Мордехая: "Чого ти переступаєш царевго наказу?"... Мордехай... виявив

їм, що він юдеянин» (Естер 3:3, 4). Спробуємо дослідити мотиви, які спонукали його дати такий наказ Естер, використовуючи метод читання між рядками.

Припустимо, що Мордехай не наказував Естер приховувати свої національні та родинні корені й вона розповіла цареві, що є юдейкою та родичкою Мордехая. Що сталося б у такому випадку?

Гаман побоювався би зачіпати Мордехая; з його релігією було би знайоме лише вузьке коло придворних; народ ізраїльський не опинився б у центрі уваги цілої імперії від Ефіопії до Індії; юдеї й надалі спокійно проживали б у Персії, їм і на думку не спадало би повернутися у зруйнований Єрусалим.

« У час кризи, коли ми схильні втратити з поля зору Бога, пам'ятатимемо: Господь завжди поруч, навіть якщо ми і не бачимо Його »

Проте саме до повернення на батьківщину закликав пророк Захарія переселенців, котрі асимілювалися й адаптувалися до культури та способу життя Вавилону, а потім і Персії: «Горе, горе, – втікайте з північного краю... Горе, – втікай до Сіону, мешканко дочки Вавилону!» (Зах. 2:10, 11).

Дух пророцтва говорить, що жахливі події за часів Естер були допущені Богом спеціально, аби спонукати народ повернутися на рідну землю. Переважна частина ізраїльтян вирішила, що краще залишатися в землі свого виг-

нання, ніж терпіти нестатки й труднощі, пов'язані з поверненням і відбудовою їхніх зруйнованих міст і будинків. Пророки, не змовкаючи, зверталися до тих, хто добровільно вирішив зостатися у вигнанні, і всіляко намагалися спонукати їх повернутися. Юдеї, котрі знехтували даними їм пересторогами, зустрілися віч-на-віч із жахливими випробуваннями. Відмовившись від заклику до повернення, вони опинилися на краю загибелі (див. Е. Уайт. Пророки і царі, с. 598-600).

Проаналізуємо, які далекосяжні цілі були досягнуті завдяки такій, здавалося б, безпідставній конспірації Мордехая, котру дехто може сприйняти як нестачу віри.

● Свідчення про релігію юдеїв поширилося по всій території Перської імперії.

● Налякані ворожим ставленням до себе, побоюючись нових гонінь, багато юдеїв повернулися до Єрусалима. Не минуло й декілька років, як сьомого року царювання Артаксеркса I – наступника Ксеркса Великого [названого в книзі Естер Ахашверошем], значна частина юдеїв повернулася до Єрусалима під керівництвом Ездри (Там само, с. 598, 605).

● Відбудова й відновлення Єрусалима стали подіями, котрі ознаменували початок виконання пророцтва про Прихід Месії.

Цікаво, як Мордехай зумів усе це прорахувати? Самостійно він не був спроможний це зробити! Між рядками ми можемо прочитати, що за Мордехаєм стояла Всезнаюча Особа, Дивний Порадник.

Естер приховала свою національність і релігію. А Даниїл та його друзі навпа-

ки не приховували цього. Як вона, так і інші вчинили правильно. Як дізнатися, коли ми маємо мовчати, а коли говорити? Книга Естер викладає важливий урок: самостійно ми ніколи не зможемо всього завбачити, як це було немисливо і для Мордехая! Єдине, що ми можемо, – щодня «сидіти при царській брамі» Дивного Порадника, щоб отримувати поради від Нього.

КОНСПІРАЦІЯ ЗАА

Читаючи книгу Естер, ми знаходимо іншу конспірацію: «Тими днями, коли Мордехай сидів у царській брамі, розгнівалися Бітан та Тереш, два царські євнухи зі сторожів порогів, – і задумували простягнути руку на царя Ахашвероша. І стала відома ця річ Мордехаєві, і він доніс про це царіці Естер, а Естер переказала цареві від імені Мордехая. І була розвідана ця справа, і знайдено так, і ті обоє були повішені на шибениці. І було записане це в хроніці перед обличчям царським» (Естер 2:21-23).

Автор детально описує замах двох царських придворних! Лише у три вірші він втискає багато дрібних деталей: змову, імена тих, хто запланував замах на царя, поінформованість Мордехая про змову, його оповіщення царя, покарання бунтарів через повішення і навіть той факт, що ця подія була записана в хроніку (книгу подій царського двору). Для чого така деталізація? Усе це впливало на подальший розвиток подій.

«...Гаман прийшов до свого дому. І послав він покликати своїх приятелів та жінку свою Зереш. І розповів їм Гаман про славу свого багатства... І сказав Гаман: "...Та все це нічого не варте мені цього часу, доки я бачу того юдея Мордехая, що сидить у царській брамі!" І сказала до нього жінка його Зареш та всі його приятелі: "Нехай приготують шибеницю, високу на п'ятдесят ліктів, а ранком скажи цареві, і нехай повісять на ній Мордехая"..." І була приємна та рада для Гамана, і зробив він ту шибеницю» (Естер 5:10-14).

За наказом Гамана вночі слуги поспіхом таємно будують 25-метрову шибеницю, а тим часом «тієї ночі втік був сон від царя, і він сказав принести Книгу пам'яток, Хроніки, – і вони читалися перед обличчям царським. І знайдене було написане, що Мордехай доніс на... двох царських євнухів... що задумували були простягнути руку на царя Ахашвероша. І сказав цар: "Яка честь та гідність зроблена Мордехаєві за це?" І сказали цареві отроки, що прислуговували йому: "Нічого йому не зроблено..."» (Естер 6:1-3).

Однієї і тієї ж самої ночі таємно зводиться шибениця для Мордехая і сон втік від царя... Та ніч ознаме-

нувала переломний момент подій. Між рядками відчувається втручання Бога. Історія кожної людини – яскраве свідчення Його діянь. Чи навчилися ми помічати між рядками свого життя Божу руку?

«Естер приховала свою національність і релігію. Даниїл та його друзі навпаки не приховували цього. Як вона, так і інші вчинили правильно. Як дізнатися, коли ми маємо мовчати, а коли говорити?»

АПОГЕЙ ІСТОРІЇ

Книга Естер має структуру гірської вершини: події до середини книги нарастають, загострюються, досягають кульмінації, а потім поступово завершуються. Середина книги припадає на п'ятий розділ. 25-метрова шибениця, приготована для Мордехая, відзначає початок його визволення. Коли в житті ми досягаємо межі відчаю й на горизонті починає маячити «шибениця», спасіння близько. Чому ж воно не приходить раніше, а іноді доводиться чекати цієї «шибениці»?

Господь відкладає Своє милостиве заступництво до часу крайньої потреби. Тоді наше визволення стає більш очевидним і визначним, а перемога – більш славною. Тоді Великому Переможцю підноситься належна хвала та слава. Він втручається в той момент, коли нічого, окрім Його сили, не може зупинити дії диявола. Коли ми опиняємось у найбільшій небезпеці й у нас не залишається більше сили чинити опір сатанинській владі, тоді приходить визволення (див. Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 2, с. 370, 372, 373).

Перечитуючи перші чотири розділи книги Естер, ми вражаємося розрізненістю подій, змальованих у них. На перший погляд здається, що автор книги поєднує без будь-якого зв'язку і логічної послідовності цілком незалежні події: бенкет царя, відсторонення від царства Вашті, обрання нової царіци, замах на царя, звеличення Гамана, відмову Мордехая поклонятися йому, таємну змову придворних, прохання

Мордехая до Естер про заступництво. Здається, що автор просто безсистемно перераховує події в місті Сузах.

Проте слова з книги Естер 4:14 стають ключем до розуміння вибіркової гармонії та цілісності цієї унікальної книги: «Чи не на цей час?» (пер. Р. Турконяка). Усе перераховане чекало саме цього часу! Чие Ім'я стоїть за всім цим? «Той, Хто смертну темноту змінює на ранок, а день затемнює на ніч... Той... що людині показує задум її... Господь Йому Імення!» (Амоса 5:8; 4:13; 9:6).

У цій книзі жодного разу не згадується Ім'я Бога та Він Сам. Саме тому канонічність книги довгий час ставилася під сумнів. Для чого ж у ній Бог представлений інкогніто? Адже саме в книзі Естер змальована найкритичніша за всю історію криза народу Божого – указ про повне знищення цілої нації! Чому ж у багатьох буденних ситуаціях інших біблійних книг Господь фігурує явно і відкрито, а в час неймовірної кризи в книзі Естер – дещо прихований?

Можливо, ми просто не бачимо Його слідів у найскладніші моменти історії, проте світло Святого Духа допомагає прочитати між рядками, що в долині смертної темряви Господь ніс Свій народ на руках. У час кризи, коли ми схильні втратити з поля зору Бога, пам'ятатимемо: Господь завжди поруч, навіть якщо ми і не бачимо Його.

Жахливу кризу, котру пережили юдеї за часів Естер, можна порівняти з кризою Божого народу останнього часу. «Нині вороги істинної Церкви вбачають у невеликій групі тих, котрі дотримуються заповіді про суботу, Мордехая біля воріт. Благословіння Божого народу перед Його Законом – це постійний докір тим, хто відкинув страх Господній і зневажає Божу суботу. Сатана викликає лють проти меншості, яка відмовляється прийняти популярні звичаї і традиції... Навіть шановані високоповажні мужи об'єднуються із беззаконними підступними людьми у змові проти Божих дітей» (Е. Уайт. Пророки і царі, с. 605, 606).

Надходить час, коли «Мордехай», що сидить біля царських воріт, набридне «Гаману». Настане для народу Божого ніч Якова. Тієї ночі буде збудована шибениця. Ми не бачитимемо Господа. Та в цей час вістка книги Естер «Бог завжди поруч!» буде для нас знаменом нашого визволення – «малою хмаринкою в половину людської долоні» (див. Е. Уайт. Велика боротьба, с. 635, 640).

ГАЛААДСКИЙ БАЛЬЗАМ

«Разве нет бальзама в Галааде? разве нет там врача? Отчего же нет исцеления дщери народа моего?»
(Иер. 8:22).

НЕ СМЕЮТСЯ НАД БОГОМ

Никто не смеется над Богом в больнице,
Никто не смеется над Ним на войне,
Там вера в сердцах начинает искриться
И чаще молитвы звучат в тишине.

Никто не смеется над Ним при пожаре,
И всем не до смеха, когда идет смерч,
При голоде и при подземном ударе
Насмешки проходят, меняется речь.

Слетает с лица вдруг надменная маска,
Когда самолет начинает трясти.
Никто не заявит, что Бог – это сказка,
Преступника встретив на узком пути.

Никто не воскликнет, что вера – для глупых,
Услышав смертельный диагноз врача.
И с пеной у рта спорить мало кто будет,
Когда встретит взгляд своего палача.

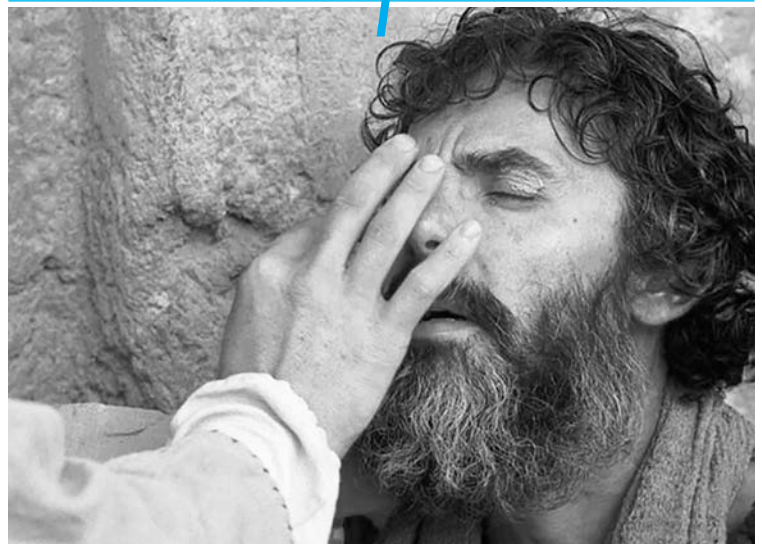
Издевки, плевки и глупые шутки
Теряют свою актуальность, когда
Ты вдруг понимаешь, что нет и минутки
Призвать в Свою жизнь Иисуса Христа.

Машина на скорости... Ты на дороге...
Вот резкий обрыв... Вот об камень висок...
Вот – пуля шальная, беда на пороге...
От смерти ты – на волосок...

Откуда ты знаешь, смеющийся ныне,
Что будет с тобой на развилках судьбы?
Смеяться легко, пока Бог дает силы
И терпит смиренно твои кулаки.

Наталья Шевченко

Источник: www.tashapsalom.com

Бальзам – это прозрачная маслянистая, иногда вязкая смола, которая выделяется некоторыми бальзамными деревьями при надрезании их коры. В библейские времена подавляющее большинство лекарственных средств имело растительное происхождение. Наиболее ценным из них считался галаадский бальзам, о котором говорится в вышеупомянутом стихе Писания. Он был важным предметом торговых сделок между аравийскими и финикийскими купцами. По мнению древних лекарей, этот бальзам залечивал раны и избавлял от расстройства желудка. Иосиф Флавий, знаменитый еврейский историк, свидетельствует, что царь Соломон выращивал бальзамные деревья из семян, подаренных ему царицей Савской. Предположительно, он высаживал их в садах иерихонских.

Зеленые холмы и богатые пастбища были в Израиле символами здоровья и процветания. Галаад, эта прекрасная земля, – один из самых благостных духовных образов Библии. «Мой Галаад», – говорит Бог устами псалмопевца (Пс. 59:9). Передавая пророку весть о доме царя иудейского, Господь произносит такие слова: «Галаад ты у Меня...» (Иер.

22:6). Именно Галаад стал местом происхождения бальзама, о котором молил каждый страдалец.

Неужели нет бальзама даже в Галааде, чтобы излечить наши души от греха? Словно тяжелобольные пациенты, многие из нас, стеная, калялись не раз и получали облегчение. Но снова падали и не могли подняться до тех пор, пока не обретали надежду.

Поэтому надежда – первое, что должны возвращать врачи в своих пациентах. Если доктору не удастся добиться этого, отчаяние больного сводит на нет всякое лечение. Случается, что некоторые люди умирают гораздо раньше положенного срока, тогда как другие, несмотря на крайне тяжелые обстоятельства, живут дольше, чем можно было ожидать. Те, у кого есть надежда, порой могут бросить вызов даже самому неблагоприятному прогнозу.

Иисус – наш «галаадский бальзам», Он – Целитель наших душ. Его лечебные средства доступны каждому и всегда «под рукой». Господь говорит: «Я здесь, рядом с вами. Мое лечение – бесплатное. Почему вы продолжаете страдать, несмотря на то, что у вас есть надежда и есть Целитель?»

Приставка «анти» может означать не только «против», но и «соперничающий». Антихрист является лжехристом, одетым в религиозные одежды и выступающим против подлинного Иисуса, выдавая себя за Него. Это важно знать, потому что мы видим: сущностью антихриста является обман. Все его действия на земле направлены на то, чтобы обмануть, а затем уничтожить истинных людей Божьих. Антихрист изображен в 12-й главе книги Откровения как змей, который обманывает (см. Откр. 12:9), а также дракон, который разрушает. Он узурпирует власть Бога, устанавливает ложное поклонение и ставит человеческие традиции выше Божьих Заповедей (см. 2 Фес. 2:4).

В предстоящее время скорби огромное давление будет оказываться на Божий народ. Искушение пойти на компромисс будет невероятным. Если мы пойдем на компромисс сейчас, то впоследствии наша духовная сила ослабнет настолько, что нам будет все проще совершать грех. Если сегодня мы держимся за человеческие традиции, а не за Божье Слово, то отступить в трудные времена будет легче. Мы должны оставаться верными Богу сейчас, чтобы быть в безопасности в конце времени.

Иногда мы думаем, что крепко держимся за истину, но может оказаться, что мы ратуем всего лишь за традиции, противоре-

чащие Божьему Слову. О религиозных руководителях Своего времени Иисус сказал следующее: «Тщетно чтут Меня, уча учениям, заповедям человеческим» (Мф. 15:9). Иногда мы склонны доверять учениям популярного религиозного лидера или деноминации, которая была нашим духовным домом с юности, несмотря на то, что эти учения противоречат Писанию. Поступая так, мы увеличиваем вероятность того, что будем обмануты антихристом. Иногда мы думаем, что преданы Церкви, а оказывается, что мы просто привязаны к привычному месту, традициям и чувству комфорта. Чем более поверхностна наша приверженность к Богу, тем яростнее мы будем цепляться за эти удобные традиции и человеческие предания. Убедитесь, что вы придерживаетесь принципов, четко изложенных в Слове Божьем. Это сделает вас стойкими во время скорби. Это поможет вам держаться за то, что твердо и непоколебимо, в то время как все остальное в этом мире будет разрушаться.

Когда-то Ясир Арафат и Ицхак Рабин стояли возле Белого дома и пожимали друг другу руки. Этим рукопожатием они скрепили исторически значимое мировое соглашение, сделав значительный шаг к прекращению насилия на Ближнем Востоке. Люди Арафата и люди Рабина в течение длительного времени сражались за город Иерусалим. Израильцы и палестинцы претендуют на него. И

никто не хочет уступить ни одного метра. Однако в тот день в Белом доме им удалось решить вопросы важнее, чем просто защита своей территории. Им удалось встать на защиту принципа.

Ясир Арафат говорил о своей большой надежде. «Сегодняшний день, – сказал он, – знаменует собой начало конца главы боли и страданий, которая длилась в течение этого века. Мой народ надеется, что соглашение, которое мы подписываем сегодня, введет нас в эпоху мира». Ицхак Рабин был так же красноречив. Он сказал: «Мы пришли из земли, где родители хоронят своих детей, мы боролись против вас, палестинцев, мы говорим вам сегодня громким и ясным голосом: хватит крови и слез. Хватит!»

Хватит крови. Хватит страданий. Хватит слез. Хватит ненависти, которая передается от одного поколения к другому. За этот принцип стоит бороться. И по крайней мере на несколько минут воцарился мир. В долгой скорби Иерусалима наступила пауза.

Мы можем пройти все испытания времени скорби, потому что Бог показал нам, как это сделать. Он показал нам, как отстаивать принцип. Господь обещал вписать Свой Закон в наши сердца и в наши умы. Он обещал дать нам мужество и силу стоять за истину Его Слова. Вот почему мы можем противостоять антихристу. Вот почему мы

можем устоять против всех его обольщений. Вот почему мы можем твердо стоять в конце времени.

Антихрист будет изо всех сил стараться обмануть нас, но мы не должны поддаваться на обман. Мы не должны быть вовлечены в его движение. Мы можем сделать лучший выбор, взирая на Иисуса, «начальника и совершителя» нашей веры (см. Евр. 12:2), и удерживая Его в центре нашего внимания. Мы можем присоединиться к лучшему движению – движению за благодать, за веру, за святой Закон Божий, за послушание. Мы можем занять лучшую позицию, основанную на принципе, а не на традициях и привычках.

Не верьте сладчайшим голосам. Не выбирайте самый легкий путь. Пусть любовь Иисуса покорит вас. Пусть она движет вами. Пусть Божий Дух вложит принципы Христа в вашу жизнь. Следуйте Его истине, куда бы она вас ни привела. Следуйте за ней, даже если она уведит вас от комфорта. Следуйте за ней, даже если она побуждает вас отказаться от привычной обстановки. Пусть Божьи принципы формируют ваши взгляды. Найдите такое окружение, в котором вы будете погруженными в Божье Слово. Выходите на поле битвы. Храните веру! Получите свою награду. Возьмите на себя это обязательство сейчас – идти вперед во имя Иисуса Христа.

Марк Финли

СЧАСТЬЕ – В СЛУЖЕНИИ БОГУ И ЛЮДЯМ

Долгое время у меня была мечта – поехать в Африку волонтером. А вдохновила меня на это моя подруга Ирина Бегас. Несколько лет назад мы познакомились с Фредериком Одира из Кении, который учился в Днепропетровске. Я рассказала ему о том, что мы с Ириной очень хотим стать волонтерами и поехать в Африку. Фредерик договорился со своей семьей, чтобы она приняла нас, нашел подходящее дело: мы должны были вести развивающие уроки для детей – учащихся адвентистской школы.

тистской школы.

Теперь нужно было подтянуть английский и найти деньги на поездку. Но мы видели, как Господь благославляет нас (было известно, куда мы едем, для нас нашлось жилье и место работы), поэтому остальное нас уже не пугало.

Остальное – это сборы, подработки, прививки, повторение английского, подготовка к будущим урокам, бесконечные разговоры с друзьями, которые пытались отговорить нас. У меня нет родителей, а папа Иры очень переживал, так как в то вре-

мя в Кении было совершено несколько терактов. Нелегко было и приобрести билеты: мы долго искали способ их заказать, а потом оплатить. Нужно было правильно определить рейс, чтобы даты отъезда и прибытия совпадали с датами отпуска на работе. Но и это еще был не конец. Когда мы, наконец, определились и заказали билеты, нам позвонили и сказали, что все даты переносятся...

Очень сложно было заработать «лишних» 10 000 гривен. Я целый год откладывала деньги на поездку, но их все

равно не хватало. Мне предложили ухаживать за очень больной женщиной. Было тяжело и морально, и физически работать на двух работах, но разве это серьезное препятствие, когда горит сердце?

И главное – у меня было непреодолимое желание ехать. А с ним пришли и смелость, и понимание, как мне нужно действовать. В этом рискованном мероприятии самым важным для нас было не то, что у нас появилась возможность путешествовать и увидеть совсем другой мир, но то, что мы можем, услышав Божий

призыв, рискнуть сделать то, о чем Он всегда просит нас: пожертвовать чем-то серьезным ради других. Это шаг, без которого невозможно выйти на новый уровень отношений с Творцом. И тогда Его благословения не заставят себя ждать. Для таких перемен нужны определенные условия.

Во-первых, пища. У нас была исключительно здоровая пища. Семья Фредерика ест очень мало жирного и сладкого – во много раз меньше, чем мы в Украине. Наши хозяева были очень гостеприимными, но часть продуктов оказалась слишком непривычной для нас. Было достаточно сложно их есть. Поэтому здоровое питание у нас сочеталось с постами. Как оказалось, здоровая пища, да еще в умеренных количествах, действительно влияет на наше духовное восприятие.

Во-вторых, испытание духовной пустыней, которое нам послал Господь. В какой-то момент вся наша бурная деятельность в Баратоне (немало времени уходило на подготовку к урокам) прекратилась – школа

закрылась на каникулы. У нас появилось очень много свободного времени, которое нечем было заполнить. Во время каникул мы помогали в подготовке занятий каникулярной школы, но это требовало минимума усилий. Мы жаждали служить людям и Богу, но наступило время, когда от нас не требовалось никакой деятельности, а до возвращения на родину было еще далеко.

Этот этап нашего пребывания в Африке был, наверно, самым сложным. Не замедлило появиться разочарование. Вопросов к Богу было более чем достаточно. Но позже я поняла: для Него важнее восстановить наши духовные силы, исцелить нашу душу, прикоснуться к нашему сердцу, явить Себя, научить нас слышать голос Святого Духа и слушаться Его, сделать нас новыми людьми. И только после этого мы становимся способными служить людям в полной мере – так, как Он ожидает от нас. Поэтому часто Господь останавливает нас на нашем пути и ведет в пустыню.

Мы не могли выходить за ворота поселка, так как это

было опасно. Территория же самого учебного центра, в котором мы трудились, была очень маленькой, даже пройти пешком было особо некуда. Нет родных, нет работы, учебы, нет своего дома... Только Библия, электронная книга, семья, в которой мы жили, и молитвы. Как же трудно было смириться с отсутствием бурной деятельности!

Но постепенно я стала замечать, что в моей духовной жизни происходят положительные перемены. Я по-новому взглянула на многие аспекты своей жизни. Библию я также стала восприниматься мною по-другому, а чтение Духа пророчества оказалось весьма увлекательным занятием. Я чувствовала, как Дух Святой влияет на мое сердце. Некий поэт сказал: «Я не получил от Бога ничего из того, о чем просил, но все то, что по-настоящему мне было необходимо».

Эта поездка разделила нашу жизнь на «до» и «после», и в Украину мы вернулись другими.

Наша любовь к Богу, жажда к изучению Его Слова, желание помочь тем, кто нуждается в помощи, с тех пор не угасают. Этот огонь продолжает гореть, и я счастлива. К сожалению, в моей жизни так было не всегда. Теперь же я надеюсь, что время, когда я чувствовала себя духовно слабой, позади. И ныне счастье для меня измеряется лишь степенью того, насколько я позволяю Богу использовать меня в Его деле, насколько я предана служению Ему и моим ближним. «Кто мне на небе? И с Тобой ничего не хочу на земле» (Пс. 72:25).

Мария Мумжинская

ЧЕРНІГІВ – МІСТО НАДІЇ

У Домі молитви другої чернігівської громади у вересні відбувся місіонерський конгрес з презентацією проекту «Чернігів – місто надії», спрямованого на медико-місіонерське, соціальне та особисте служіння вірян. Усі учасники конгресу дізналися про досвід реалізації цього проекту в 2012–2013 роках у Нью-Йорку, а також у 2014 році в Києві, почули про заплановані благодійні заходи для жителів Чернігова й про те, як їх втілити в життя.

Координатор Відділу глобальної місії та особистого служіння Михайло Скрипкар привернув увагу слухачів словами Еллен Уайт: «Лише метод Христа принесе справжній успіх у проголошенні людям Євангелія. Спаситель спілкувався з людьми, як Той, Хто бажав їм добра. Він виявляв до них співчуття, служив їхнім нуждам і завойовував їхнє довір'я. А тоді говорив їм: *“Ідіть за Мною”*» (Служіння зіцнення, с. 143).

Керівник Відділу здоров'я Центральної конференції Оксана Скрипкар ознайомила з програмою, розрахованою на період з вересня 2015 року до серпня 2016 року. Це такі важливі й необхідні в наш час проекти: «Кинути па-

лити – назавжди за 5 днів», «Кинути пити: 12 кроків до свободи», «Діабет – не вирок!», «Скандинавська ходьба», «Здоров'я матері та дитини», «Збереження і відновлення зору» та ін. Будуть також створені магазини

здорового харчування, організовані кулінарні класи, канікулярні школи, пізнавально-розважальні програми «Країна здоров'я».

Наостанок до присутніх звернувся Керівник Центральної конференції Михайло Джердж: «Наше прагнення дарувати щастя іншим принесе благословення й нам самим. Господь очікує нашої участі в справі спасіння. Він дав людям перевагу стати причасниками

Божественного ества, щоб вони несли благословення ближнім. Це найвища честь, найбільша радість, яку Бог дарував людям. Усі учасники цього служіння стануть ближчими до свого Творця.

Життя Спасителя на землі не було легким, присвяченим Самому Собі. Він наполегливо, невтомно працював для спасіння людей».

Наталія Петухова

БОГ ВСЕГДА РЯДОМ

Последние полтора года выдались непростыми для Луганщины. В воздухе до сих пор висит стойкий запах пороха. В домах – слезы и боль, страх и страдания. Город опустел и превратился в призрак. Во время боевых действий магазины были закрыты, и лишь в определенное время можно было, если успеешь, купить хлеба, который стал в три раза дороже. Живя в этом кошмаре, начинаешь понимать, насколько ценна человеческая жизнь. Когда в соседний дом попадает снаряд, ты знаешь, что следующим может быть и твой дом. И ты осознаешь, что лишь Бог – твоя защита.

Видя отчаяние и беспомощность людей, я хотела хоть чем-нибудь им помочь. И Господь не раз давал мне возможность, несмотря на испытываемый мною страх, во время обстрела посещать членов церкви, соседей, доставляя

им продукты и воду, молиться вместе с ними и читать Библию. Вокруг рвались снаряды, слышался звон разбитых стекол, дома содрагались, и казалось, что они вот-вот рухнут и живо похоронят своих жильцов...

Также Господь даровал нам возможность во время боевых действий доставлять в город продукты и вывозить людей в безопасное место. Я сопровождала мужа в этих поездках и не раз слышала яростные, полные ненависти крики: «Разворачивайтесь или я стреляю!

Высыпайте продукты или я стреляю! Пусть они пропадут, но в город вы их не ввезете». Только молитва и доверие Богу помогали нам выжить в те нелегкие времена. Мы ложились спать и не знали, проснемся или нет. Выходя из дома, мы не знали, вернемся ли назад. Но Бог давал и продолжает давать нам силы, чтобы мы могли утешить и ободрить всякого, кто жаждет утешения. Господь говорит нам: «Будешь ли переходить через воды, Я с тобою, – через реки ли, они не потопят тебя; пойдешь ли чрез огонь, не обожжешься, и пламя не опалит тебя. Ибо Я – Господь, Бог твой... Спаситель твой» (Ис. 43:2, 3). Как никогда прежде, мы ощущаем реальность Божьей защиты. Благословен Бог Покровитель наш от века и до века!

Лариса Бабак, г. Луганск

МОЛИТВА ОБ АНГЕЛЕ-МЕХАНИКЕ

«Истинно, истинно говорю
вам: о чем ни попросите
Отца во имя Мое, даст вам»
(Ин. 16:23).

Такое обещание нам дал Сам Иисус Христос. И Он исполняет его каждый день, отвечая на наши молитвы. Не всегда Его ответ таков, на какой мы рассчитывали, но в итоге мы получаем именно то, в чем больше всего нуждаемся: веру, терпение или же благодарное сердце.

Несколько лет назад наш отпуск мы с мужем решили провести на берегу моря, в Крыму. За год нам удалось скопить немного денег, которые мы планировали потратить на питание и дорогу, а для проживания вполне подходила четырехместная палатка.

Наступило время отпуска. Сложив в багажник старенькой «Лады» наш нехитрый скарб, мы отправились в путь. Почти 700 километров нам удалось преодолеть без приключений. Мы проехали весь полуостров и выбрались на старую ялтинскую дорогу-серпантин. До конечной цели нашего путешествия оставалось каких-то 50 километров. Неожиданно мотор машины стал глохнуть, и мы остановились. Муж попробовал завести его снова, но не смог. Мы стояли на дороге, ведущей вверх, без обочин и столбцов ограждения. Внизу шумели волны. Солнце в горах садится раньше, чем на равнине, и в девять вечера было практически темно. По дороге проезжали машины, но не оказалось никого, кто мог бы нам помочь. По каким-то непонятным причинам нашу машину никак нельзя было сдвинуть с места. И не нашлось никого, кто смог бы отбуксировать нас хотя бы до ближайшего населенного пункта. К слову, эра мобильных телефонов началась немного позже.

Мы с мужем всегда молимся перед тем, как отправиться в путь, даже если это всего лишь поездка в магазин. Мы молились перед выездом из дома о Божьей помощи, о благополучии водителей встречного и попутного транспорта, о том, чтобы нас не подвела наша машина, и главное, о том, чтобы наши планы не шли вразрез с Божьей волей... И теперь мы, слегка напуганные, стояли возле заглухшей машины и морально готовились к тому, что заночуем прямо на дороге.

Мы молились о помощи, но помощи – той, какую мы ожидали, – не было. Господь не послал нам ни одного человека. И тогда я подумала: «Может быть, у Господа иные планы», и сказала мужу, что помолюсь еще раз – вслух. Моя молитва звучала примерно так: «Господи, мы очень нуждаемся в помощи.

Может быть, среди ангелов, которые по Твоей воле сопровождают нас, найдется «ангел-механик»? Если да, то прошу, пошли его к нам». Мой муж с удивлением посмотрел на меня – слишком уж по-детски это прозвучало. Но мое сердце было переполнено уверенностью в Том, Кто никогда не отказывает в помощи. После молитвы муж сел за руль, повернул ключ зажигания, и машина завелась! «Садись!» – крикнул он, и я поспешила на свое место. Оставшиеся 50 километров мы ехали, радуясь и благодаря Бога за Его любовь к нам.

Прибыв на место стоянки, мы поставили палатку и легли спать. Утром муж, открыв капот, решил выяснить причину нашей внезапной остановки в горах. Свою машину он знал и чинил самостоятельно. Перед выездом из дома он проверил ее состояние – все было в порядке. Обычно машина не подводила его... Наконец, спустя 20 минут обнаружилось, что причиной наших неприятностей был бензонасос. Сломался толкатель – одна из важнейших его деталей. Из-за этого топливо не поступало в двигатель. Но как нам удалось проехать 50 километров без остановок? Лишь с Божьей помощью! Господь всегда выполняет Свои обещания.

Старенькая «Лада» давно уступила место более маневренному и удобному авто, но мы не забываем всякий раз, перед тем как отправиться в путь, помолиться Господу. Мы благодарим Бога за Его безграничную любовь, проявляемую даже в мелочах, и за Его верных помощников – ангелов, сопровождающих нас в пути, среди которых, я знаю, есть и «ангел-механик».

Господь наш – Всемогуший Творец. Если бы мы замечали, как часто Он вмешивается в ход событий, чтобы защитить нас и преподать нам важные духовные уроки, наверно, мы бы меньше поддавались унынию и сомнениям. Того самого ангела, о котором шла речь выше, Господь не раз посылал к нам. Мы много времени проводим в пути, а транспорт, как известно, – источник повышенной опасности.

...Мы возвращались домой после выходных, проведенных у родителей мужа. Дорога была недолгой, и мы надеялись к обеду попасть в город. Однако на полпути мы были вынуждены остановиться – снова заглух мотор. И вновь попытки завести его ничего не дали. Муж был расстроен. Вытащив инструменты из багажника, он поднял капот. Впрочем, всем, кто когда-либо ездил на изделиях советского автопрома, эта ситуация знакома очень хорошо. Даже если вы – на все руки мастер, эти машины все равно ломаются.

...Прошло чуть больше часа, и оборванный проводок был найден. Было, однако, похоже, что он не просто оборван, а сломан или перекушен кусачками. На нем не было заметно следов трения – ничего, что указывало бы на длительное механическое воздействие. Причем провод был поврежден в «неполюбовном месте» – там, где этого просто не могло с ним случиться!

Благодаря стараниям мужа неполадка была устранена, и машина завелась с пол-оборота. Проехав совсем немного, мы увидели на обочине последствия страшного ДТП: в кювете лежал перевернутый грузовик, а содержимое его прицепа было рассыпано на дороге. На другой стороне – смятая бетонным ограждением «легковушка». Выжить в ней после такой аварии было бы чудом.

Мы остановились на обочине и помолились о пострадавших. Мы не знали, что с ними, – машина скорой помощи и автоинспекция уже уехали. Очевидцы, все еще стоявшие недалеко от места происшествия, наперебой стали рассказывать о том, что произошло. «А когда это случилось?» – спросил муж. «Чуть больше часа назад». Чуть больше часа назад мы должны были оказаться именно на этом месте... «Наверно, Господь велел сопровождающему нас «ангел-механику» обязательно взять с собой кусачки», – пошутил муж после молитвы.

Приходилось ли вам благодарить Бога за неисправности и переживания? Нам – да! Мы благодарим Бога за великую Божью любовь, которая проявляется даже в оборванном проводке, за ежедневную помощь, за каждую минуту жизни, за то, что мы дышим, видим, слышим, за испытания, большие и малые, которые воспитывают в нас терпение, за все! Ведь Он не желает нам зла. Все Его деяния, совершаемые ради нас, – на добро, во имя нашего спасения.

Марина
Оттяр

Йди за Мною, а дітей твоїх Я спасу...

Життя Зої Гладкої протікало звичним плином часу: робота, чоловік, діти. У селі обов'язків багато та й спокус немало. Дружина на роботі, діти в школі, а чоловік – на підробіток. Звичною справою в селі є розраховуватися пляшкою алкоголю. І потихеньку ця пляшка стала щоденним другом чоловіка. Зоя побачила, як стрімко котиться її чоловік униз, а з ним і їхнє сімейне щастя. Сини підростають, приклад тата не йде на користь. І страшно уявити, що могло б бути, якби не одна «випадковість».

Чоловік запросив дружину на богослужіння до «суботників» в с. Берестя Добровицького району Рівненської області. Він там уже був одного разу і знову збирався піти. «Звичайно, піду!» – відповіла дружина. А сама подумала: «Я згідна піти будь-куди, аби ти припинив пиячити». Богослужіння закінчилося, враження були незабутніми. Зої захотілося знову піти до церкви. І тепер вже вона кликала чоловіка, проте йому було не до того. Але Зоя не звертала на це уваги: там добре, там інші люди, там спокійно й затишно. Відтак вона почала відвідувати Церкву адвентистів сьомого дня. Через деякий час уклала заповіт з Богом, життя почало змінюватися. На роботі вже не було так добре, харчування стало іншим, та й вона, напевно, іншою. Але серце боліло за синів, адже вони йдуть неправильним шляхом. І

за чоловіка... З роботи розрахувалася (не могла дивитися на алкоголь, бо працювала в продуктовому магазині) і стала на роздоріжжі: що робити, куди йти? Пресвітер порадив звершувати служіння літературного євангеліста. Знову хвилювання: чи зможе, а що буде

Зоя Гладка

Тарас - молодший син Зої

з сім'єю? Молилася, запитувала в Бога та прочитала в Біблії обітницю, наче відповідь на молитву: «Ти йди за Мною, а дітей твоїх Я спасу». Ці слова освітили душу, наче теплий промінець сонця, у серці запанував неймовірний мир.

І жінка вирішила стати літературним євангелістом. Коли вона пішла на служіння, то все село гуділо: «Зоя покинула чоловіка, дітей (діти вже були

повнолітніми), кудись поїхала». Довгий час чоловік бунтував. Вони домовлялися: якщо він буде твезий, Зоя залишиться вдома. Але горілка робила свою брудну справу, і жінка знову їхала на служіння. Привозила синам Богдану й Тарасу диски, пропонувала їх переглянути, а сама молилася за них, щоб їхня свідомість була відкрита для розуміння. І вже через рік молодший син Тарас прийшов на богослужіння. Прийшов і після того не пропустив жодної зустрічі. Син досліджував Біблію й наступного року уклав заповіт з Богом. Через деякий час, як і мама, став літературним євангелістом, а згодом і місіонером. Зараз він навчається в духовній семінарії в м. Буча, планує присвятити своє життя Богові.

Зоя продовжує молитися за старшого сина Богдана, який цього року відвідав євангельську програму, що проходила у Львівській області на базі санаторію «Барвінок», і за свого чоловіка, який улітку разом з нею був у сімейному таборі на озері Згорани, що на Волині.

І відгуком на заступницьку молитву про сім'ю знову лунають ті самі слова: «Ти йди за Мною, а дітей твоїх Я спасу!». Отже, варто присвятити своє життя Богові та робити все від себе залежне, а Господь потурбується про те, що людина не в силі змінити.

Оксана
Терещук

/// КОГДА ИДЕТ ВОЙНА... ///

Семья, учеба, отношения с друзьями, мое будущее – вот что занимало мои мысли до весны 2014 года. Люди жили своей обычной жизнью: работали, мечтали, радовались. Но все закончилось, когда в родной край пришла война. Она никогда не приносит добра, а только горе и страх. Каждый день гибнут люди. Дома разрушены снарядами, города опустели. Многие бросили работу, дома, друзей и уехали из мест, в которых велись военные действия. Те, у кого не было возможности уехать, стали приспособляться к новым условиям жизни – жизни во время войны. Они постепенно привыкали к обстрелам и звукам рвущихся снарядов, их уже не удивляли присутствие на улицах вооруженных людей и чья-то гибель.

Когда начались боевые действия, я вместе с мамой и братом уехала в другой город, надеясь, что спустя неделю вернусь домой. Однако эта неделя растянулась на пять месяцев. За это время я побывала в разных городах Украины, обрела немало друзей, но ни разу не обедала дома со своей семьей. Два месяца я не посещала школу. Родителей я видела всего раз в две недели. Они были там, где шла война, и я боялась за них. Но Бог успокаивал меня, и я молилась о них и верила, что они в безопасности.

Когда я наконец вернулась домой, цветущего города, который я оставила, больше не существовало. Он был пуст и наполовину разрушен. Большинство магазинов не работало, почти не было видно машин – лишь военная техника. В пять часов вечера на центральных улицах уже не было ни души.

Война всегда несет с собой разруху, боль и ненависть. Но за эти несколько месяцев Бог научил меня смирению и умению радоваться каждому новому дню. Он подарил мне новых друзей, я стала очень дорожить близкими. Когда рядом идет война, важно не терять надежду и верить, что Бог помогает Своим детям. Вера помогает нам выживать в самых тяжелых обстоятельствах. Спасибо всем, кто молится о нашей семье и поддерживает нас.

Даниэла Ващинина,
14 лет, г. Донецк

ЕТО СЛУЧИЛОСЬ ВЧЕРА...

«Через несколько секунд ты увидишь Иисуса...»

Самый важный вопрос всей жизни! Не думайте, что короткой земной... Нет – вечной! Веришь ли ты в Иисуса, если за это получишь пулю в голову?! Ответ зависит от того, кем Иисус является для тебя сейчас, когда за это еще пока не убивают?!

1 октября 2015 года, около 10 утра трагедия «нагрянула» в колледж недалеко от Портленда (штат Орегон), где учатся более чем 13 000 студентов.

Согласно сообщениям CNN, молодой человек, войдя в класс, выстрелил в профессора и стал спрашивать студентов о их религиозной принадлежности. Тем, кто отвечал, что они христиане, он пускал пулю в голову со словами: «Через несколько секунд ты увидишь Иисуса» и переходил к следующему. Студенты видели, что происходило с тем, кто исповедовал Христа, но продолжали отвечать твердо! Это

современные герои, пострадавшие за имя Иисуса! Им никто не сказал, что будет тест на веру, у них не было времени подготовиться, им не дали право позвонить родителям или пастору. Проверка была внезапной. Они оказались теми, кем были в жизни. А для меня остался вопрос: что я ответил бы злодею с оружием, направленным в голову, на вопрос: «Веришь ли ты в Иисуса Христа!?»

ЧОГО ТИ ОЧІКУЄШ?

У книзі Клайва Льюїса «Бог під судом» є такі слова: «Уявіть собі групу людей, котрі живуть в одній будівлі. Половина з них вважають, що це готель, а інша половина вважає, що це в'язниця. Ті, хто думають, що це готель, оцінюють свою оселю як украй незручну. Зате ті, хто

вважають, що це в'язниця, визнають її навіть досить непоганою». Льюїс мудро використав контраст між готелем і в'язницею, щоб показати, як наш погляд на життя залежить від очікувань. Він говорить: «Якщо ви вважаєте цей світ місцем, призначеним для щастя, то знайдете його украй незручним. Однак по-

гляньте на нього як на місце для тренування та виправлення, і він може здатися вам не таким вже й поганим».

Часом нам хочеться, щоб життя було щасливим і безхмарним. Однак Біблія навчає, що для віруючої людини цей світ – це місце духовного розвитку, де світлі смуги змінюються темними. Ісус відкрито говорив учням, чого їм слід очікувати: «У світі зазнаєте страждання, але будьте відважні: Я переміг світ!» (Івана 16:33). Серед благословень і випробувань ми можемо зберігати внутрішній мир, пам'ятаючи, що Бог керує обставинами життя згідно зі Своїм мудрим і добрим задумом.

Присутність Христа в нашому житті допомагає нам «бути відважними» навіть у найбільш жорстоких стражданнях.

«В очікуванні Приходу Господа необхідно мудро поєднувати працю та пильнування. Коли ми повністю віддаємо себе Богу, то правильно оцінюємо значення

простих, буденних, повсякденних справ і виконуємо їх згідно з Божою волею. Нам необхідно бути пильними в очікуванні Сина Людського; слід також виявляти наполегливість у роботі. Потрібно не тільки очікувати, але й працювати. Тоді християнин буде врівноваженою, гармонійною та всебічно розвинутою людиною. Не варто думати, що можна присвятити себе повністю духовним роздумам, молитвам чи дослідженню Слова Божого, а іншими обов'язками знехтувати. Водночас не можна постійно перебувати в поспіху, метушні та роботі, нехтуючи особистим благочестям. Очікування та пильнування потрібно суміщати з корисною працею. «У наполегливості не лінуйтеся, духом палайте, Господеві служіть» (Римл. 12:11)» (Е. Уайт. Рев'ю енд Геральд, 15 вересня 1891 р.).

*Підготувала
Олена Мехоношина*

Щомісячна газета
«Адвентистський
вісник» видає
Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр,
О. Мехоношина, Г. Борисовська
Дизайн та верстка: Ю. Сміль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.